

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe**.) által képviselt **felpres neve, címe** felperesnek, a **I. r. alperes jogi képviselőjének neve címe**) által képviselt I.rendű alperes neve **I.r. alperes címe** I. rendű és **II. r. alperes jogi képviselőjének neve** által képviselt II.rendű alperes neve (**II. r. alperes címe** II. rendű alperesek ellen jogalap nélküli gazdagodás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. február 4. napján kelt 16.P.20.834/2014/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. és Pf.4. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 836.125 (nyolcszázharminchatezer-százhuszonöt) forintot és ennek 2011. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát és 13.000 (tizenháromezer) + ÁFA mértékű első- és másodfokú együttes perköltséget, a felperes által megtérítendő kereseti illeték összegét 32.600 (harminckétezer-hatszáz) forintba leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 nap alatt 45.000 (negyvenötezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - külön felhívásra - 43.400 (negyvenháromezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket. Kötelezi a II. rendű alperest, hogy térítésen meg az államnak - külön felhívásra - 50.200 (ötvenezer-kétszáz) forint kereseti és 66.900 (hatvanhatezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az I.-II. rendű alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 1.379.400 forint és 2011. július 1. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére, jogalap nélküli gazdagodás, másodlagosan szerződésen kívül okozott kár, illetve közigazgatási jogkörben okozott kár jogcímén.

Mind az I., mind a II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte jogalap hiányában.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, fizessen meg az I. rendű alperesnek 165.000 + ÁFA, a II. rendű alperesnek 69.000 forint perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 82.700 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az I. rendű alperes a perbeli időszakban önálló bírósági végrehajtóként járt el, így a felperes vele szemben érvényesíthetett igényt. A Ptk. 361. § (1) bekezdésében meghatározott jogalap nélküli gazdagodás törvényi feltételeinek fennállását sem az I. rendű, sem a II. rendű alperessel szemben nem látta megállapíthatónak, mert a jelen esetben az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 349. §, a II. rendű alperessel szemben a Ptk. 339. §

alapján volt a követelés érvényesíthető. Ugyanakkor nem látta igazoltnak, hogy bármely alperes jogalap nélkül gazdagodott volna. Az I. rendű alperes eljárását a Vht. szabályozza, a felperessel szemben a végrehajtási eljárás törvényesen, közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátásával indult meg, ezért nem ütközött jogszabályba a munkabérre vezetett letiltásra vonatkozó intézkedés és a befolyt összegből a végrehajtási költség és végrehajtói jutalék elszámolása. Az I. rendű alperesnek ezen intézkedésekre, a költsége elszámolására jogszabályi felhatalmazása volt. A II. rendű alperes jogosult volt a végrehajtási eljárás megindítására. A letiltás útján hozzá befolyt összeget a II. rendű alperes visszautalta, ezért nála nem áll fenn gazdagodás. Az elsőfokú bíróság utalt rá, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a jogalap nélküli gazdagodás megállapításának feltételeit nem igazolta. A másodlagos kereseti kérelem kapcsán kifejtette, hogy az I. rendű alperes mint önálló bírósági végrehajtó a közhatalom gyakorlása során kifejtett tevékenységével okozhatott kárt, így kizárólag a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján volt vizsgálható a kárfelelőssége. Hangsúlyozta, hogy a felperes felhívásra nem jelölte meg, hogy az I. rendű alperes mely magatartása, cselekménye, mulasztása volt sérelmes számára. A végrehajtás menetét, egyes végrehajtási cselekmények tartalmi, formai kellékeit a Vht. részletesen szabályozza, a végrehajtó intézkedésének törvényességét, mulasztását a kifogás tartalmi keretei között bírálhatta el a bíróság. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a végrehajtó kártérítési felelőssége nem általában a végrehajtási eljárás szabálytalanságára, hanem az egyes végrehajtási cselekmények jogellenességére alapítható. Az elsőfokú bíróság indokolatlannak tartotta az I. rendű alperes felhívását további iratok becsatolására, mivel a kereset elbírálható volt. A Vht. 217. § (1) bekezdés és eseti döntés felhívásával rámutatott arra, hogy a felperes 2009 márciusában értesült az ingatlana ½ tulajdoni hányadát terhelő jelzálogjogról, és ezt követően került elő a közjegyzői okirat is. Utalt a felperes személyes meghallgatásán előadottakra, míg a végrehajtói okiratokból megállapíthatónak tartotta, hogy a letiltásra vonatkozó végrehajtói intézkedéssel szemben a felperes végrehajtási kifogást nem terjesztett elő. A felperes 2009. július 21. napján jelent meg az I. rendű alperesnél, amikor is az addig keletkezett dokumentumokat megkapta, majd ezt követően sem élt kifogással a letiltás ellen, a végrehajtói intézkedést és magát az egész végrehajtási eljárást nem sérelmezte, végrehajtás megszüntetése iránti pert nem kezdeményezett, kizárólag az ingatlan tulajdoni hányadára bejegyzett jelzálogjog törlése iránti pert indított. A végrehajtási kifogás benyújtására csak évekkel később, 2011. május 2. napján került sor. Arra figyelemmel, hogy az I. rendű alperes letiltással kapcsolatos intézkedése ellen kifogást a felperes nem nyújtott be, nem élt rendes jogorvoslati lehetőségével, a BH 2011. évi 329. jogesetre figyelemmel a kártérítési felelősség általános feltételeinek vizsgálatát szükségtelennek tartotta az elsőfokú bíróság. Mindamellet megállapította, hogy a végrehajtó intézkedése a záradékolt közjegyzői okirat alapján jogszerű volt, és jogellenes magatartást e körben nem tanúsított, így a kártérítési felelőssége nem áll fenn. A II. rendű alperessel szemben előterjesztett Ptk. 339. §-ra alapított kereset tárgyában rögzítette, hogy a hitel elbírálása során az üzletszabályzatának és az általános gyakorlatnak megfelelő eljárást folytatott le; a II. rendű alperest jogszabályi többletkötelezettség, az általános gyakorlaton túl, a személyazonosság igazolása során nem terhelte. A II. rendű alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, ami kizárja a kártérítési felelősségét. Kifejtette azt is, hogy a jelen esetben a károkozó magatartás abban nyilvánult meg, hogy egy ismeretlen személy a felperes volt házastársával együtt bűncselekményt követett el, ez indította el az okfolyamatot, és ehhez szervesen nem kapcsolódik sem a II. rendű alperes hitelbírálati eljárása, sem az I. rendű alperes által lefolytatott végrehajtási eljárás, különös tekintettel arra, hogy a bűncselekmény elkövetésére nem az alperesek jogellenes magatartása adott lehetőséget. A Ptk. 355. § (4) bekezdése körében utalt arra is, hogy a II. rendű alperes által folyósított kölcsön tette lehetővé, hogy a felperes ½ tulajdoni illetőségére vonatkozóan a korábbi terhek törlésre kerültek; a korábbi két kölcsön visszafizetésében a felperesnek érdekeltsége fennállt, a II. rendű alperes kölcsönfolyósítása nyomán ezen kötelemekből szabadult a felperes. Ebből következően megállapította, hogy a felperest nem érte kár. Ugyanakkor arra is

megállapítást tett, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 340. § (1) bekezdésében írt kárenyhítési kötelezettségének. A felperes zavaros, ellentmondásos előadásaira utalt, valamint arra, hogy az inkasszóról 2008. végén, az ingatlan terheiről 2009 márciusában tudomást szerzett, és 2009 februártól már a munkabéréből a letiltás folyt, így 2008. végén, de legkésőbb 2009. elején tudomással bírt arról, hogy a házastársa az ő tudta nélkül szerződést kötött, és 2009 júliusában az egész végrehajtási eljárásról tudott, hiszen az I. rendű alperestől a végrehajtási iratokat átvette. Annak ellenére, hogy mindvégig jogi képviselővel járt el, évekig semmilyen adekvát intézkedést nem tett. A Ptk. 344. § (1) bekezdésében írt egyetemleges marasztalás feltételeit sem látta fennállónak, míg az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó kereseti kérelem kapcsán annak értelmezhetetlenségére, teljesíthetetlenségére utalt. A tanúk meghallgatását mint szükségtelent mellőzte. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § alapján és a becsatolt megbízási szerződés szerint rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg a tényállást, nem rögzítette, hogy a hitelkérelem beadásakor szükséges adatlapok kitöltésén és aláírásán túlmenően a munkáltatói igazolás bekérése a munkáltatójától nem történt meg, csak a volt férje részéről, amely azt jelentette, hogy az igazolt nettó jövedelemnek több mint háromszorosa volt a havi törlesztőrészlet. Sem a pénzintézettől, sem a végrehajtótól nem vett át iratot az eljárásuk során. A Fővárosi Bíróság 40.P.25.900/2009/18. szám alatti ítélete rögzíti, hogy a keresetlevelet a 2009-ben történt végrehajtási eljárásról való tudomásszerzése után azonnal benyújtotta. Utalt az elsőfokú bíróság által figyelembe nem vett tényekre is, miszerint 2009. július 21. napján konkrét tudomásszerzését követően három nappal írásban az I. rendű alpereshez bejelentette a peres eljárás kezdeményezését, és kérte a végrehajtási eljárás felfüggesztését. Kifogásolta, hogy az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság kötelezése ellenére nem teljes mértékben csatolta a végrehajtási eljárásban keletkezett iratokat. A hiányosan csatolt iratokból is kitűnik, hogy a volt férje ellen elrendelt végrehajtási eljárásnak magasabb az ügyszáma, és a volt férjével szemben korábban történtek végrehajtási intézkedések, illetőleg a saját végrehajtási aktájában lévő kezdőirat előzmények nélkül, magasabb alszámú irattal kezdődik, ami csak egy esetben fordulhatott elő, amennyiben az ő aktáját utóbb hozták létre. Álláspontja szerint a végrehajtói intézkedés ellen benyújtott kifogás önmagában nem járt volna eredménnyel, a végrehajtó egyéb cselekménye volt szabálytalan: így nyilvánvalóan nem küldte tovább a 2009. július 24. napján kelt kérelmét, vagy a Fővárosi Bíróság előtt indított peres eljárásban előterjesztett kérelmét. A végrehajtó az iratküldési kötelezettségének már abban az eljárásban sem tett eleget, és a megállapított végrehajtási díj több mint háromszorosát vonták le a fizetéséből, de a II. rendű alperes nem kapott semmit a levont összegből. A jogalap nélküli gazdagodás körében határozottan állította, hogy az I. rendű alperes szabálytalanul járt el akkor, amikor a tőle levont 257.000 forintot a volt férje elleni végrehajtási eljárásban számolta el végrehajtói munkadíjként, holott már ismert volt előtte a Fővárosi Bíróság jogerős ítélete. Megítélése szerint mindaddig, amíg az I. rendű alperes nem hajlandó az ügyben keletkezett valamennyi iratot kiadni, megalapozott ítélet nem születhet. Ugyanakkor a hiányos iratból is megállapíthatónak tartotta, hogy a folyamatban volt végrehajtási eljárásban 441.000 forint volt a végrehajtói költség, amelynek háromszorosát vonták le tőle, és ebből II. rendű alpereshez nem került semmi. Rögzítette, hogy az I. rendű alperes rosszhiszemű, felróható és jogellenes magatartása akadályozta meg abban, hogy valamennyi iratot áttekintve elő tudja terjeszteni keresetét. A II. rendű alperes által megszegett szabályokat az üzletszabályzatra figyelemmel pontosan megjelölte, és ezek alapján felel az általa kiválasztott, közreműködő által okozott kárért. A II. rendű alperes közreműködőjének tartotta az eljárt közjegyzőt, akinek eljárásáért a II. rendű alperes felelős. Minden alapot nélkülözőnek tartotta azt az álláspontot, amely a teljes felelősséget az ismeretlen személyre helyezi. A II. rendű alperes kötelezettségének tartotta a vele

szerződéses jogviszonyban lévő személyek személyazonosságának megállapítását, illetve a legnagyobb gondossággal történő eljárást. A II. rendű alperes a hitelbírálat eredményeként olyan mértékű kölcsönt folyósított, amelyről már a hitelbírálat során tudnia kellett, hogy azt nem lehet megfizetni, a kölcsön folyósítását közokiratba foglalt megállapodáshoz kötötte, amelynek készítőjét maga választotta ki, így az általa kiválasztott közreműködő nem a felperes, hanem a nevében jelentkező személy nyilatkozatát foglalta közokiratba. Ebből következően tarthatatlannak tartotta, hogy mindenki gondosan, kötelezettségeit megtartva járt el. Érthetetlennek minősítette azt az okfejtést, hogy a folyósított kölcsönnel még nyert is. A perköltség megállapítása körében figyelembe veendőnek tartotta a csatolt okiraton túlmenően a ténylegesen kifejtett munkát, a pertárgy értékét, a perbeli magatartást, amelyek alapján a munkadíj kifizetés igazolása hiányában is indokolatlan a meghatározott ügyvédi munkadíj.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a jogalap nélküli gazdagodás szabályai nem alkalmazhatók, kizárólag a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére alapozott kereseti jogcímen vizsgálható érdemben a helytállási kötelezettsége, melynek törvényi feltételei nem bizonyítottak.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Részletesen kifejtette, hogy a felperes iratellenesen hivatkozik az elsőfokú ítélet tényállásának hiányosságára. Fenntartotta, hogy a felperesnek végrehajtás megszüntetése iránti pert kellett volna indítania a végrehajtási eljárás felfüggesztésének kérelmezése mellett. Utalt a Pp. 190. § (2) bekezdésére, hangsúlyozta, hogy már első érdemi beadványában közölte, hogy az egyetlen, hozzá befolyó összeget haladéktalanul visszautalta a NAV részére. Vitatta, hogy határidőt mulasztott volna, illetőleg, hogy a bírósági kötelezésnek nem tett eleget. Úgy vélte, hogy jelen per nem arra szolgál, hogy a felperes olyan tudás birtokába jusson, amely lehetővé teszi számára a kereset megfogalmazását, épp ellenkezőleg, a kereset jelölné ki azt a keretet, amelyre a bizonyítási eljárást le kell folytatni. Így nem vezethet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez és megváltoztatásához sem, hogy a keresettel kapcsolatban nem lévő bizonyítási indítványt mellőzte a bíróság. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett érdemi ellenkérelmét változatlanul fenntartva vitatta a kártérítési felelőssége fennálltát.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

A felperes fellebbezési kérelme a kereseti kérelmének helytadásra irányult. A kereseti kérelme elsődlegesen jogalap nélküli gazdagodáson, másodlagosan szerződésen kívül okozott kár, illetve közigazgatási jogkörben okozott kár jogcímén alapult. Ebből következően, bár a felperes fellebbezésének indokát alapvetően a kártérítési felelősség fennállása jelentette, a fenntartott keresetre figyelemmel a jogalap nélküli gazdagodás mint elsődleges kereset megalapozottságát is vizsgálta a másodfokú bíróság.

Az I. rendű alperes önálló bírósági végrehajtóként járt el a felperessel mint adóssal szembeni végrehajtási eljárásban. Az elsőfokú bíróság arra helytállón mutatott rá, hogy az I. rendű alperes eljárását a Vht. szabályozta a felperessel szemben elrendelt végrehajtás folytán, és az I. rendű alperesnek kellett lefolytatnia a végrehajtási eljárást a tartozás behajtása érdekében, ennek során a Vht. által meghatározott eljárási cselekményeket kellett elvégeznie. Az I. rendű alperes a mindennek során felmerült díját, költségét a jogszabály alapján elszámolhatta, és az a tevékenységéért megillette. Az I. rendű alperes tevékenysége tehát jogszabály által meghatározott volt, jogszabályi keretek között folyt. Ebből következően az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 349. § alapján volt

igény érvényesíthető a felperes és az I. rendű alperes közötti, a Vht. által meghatározott jogviszonyban; a jogalap nélküli gazdagodás fel sem merülhetett. A felperes az I. rendű alperessel szemben kizárólag közigazgatási jogkörben okozott kárra alapítva terjeszthetett elő igényt. A kártérítési felelősség együttes feltételei közül az egyik a jogellenesség. Miután az I. rendű alperes az elrendelt végrehajtás alapján folytatta le a végrehajtási eljárást, intézkedett a behajtandó követelés felperes munkabérére vezetett letiltás útján való behajtása iránt, és a befolyt összegből volt fedezet a jogszabály szerinti végrehajtási költségre és végrehajtói jutalékra, így ennek elszámolása sem alapíthat meg az I. rendű alperes oldalán jogellenességet. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az elrendelt végrehajtás alapján a felperes a volt házastársával egyetemleges kötelezett volt, az egyetemleges fizetési kötelezettség alapján az akkori végrehajtási szabályok szerint a végrehajtási költségek fizetése is egyetemleges volt, így a felperesnek arra való hivatkozása, hogy a néhai házastársa mint egyetemleges kötelezett tekintetében felmerült végrehajtási költségek jogsértő módon a tőle befolyt összegből kerültek elszámolásra, nem alkalmas az I. rendű alperes jogellenes magatartásának megállapítására. Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelőssége sem áll fenn, ezért az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasító rendelkezés megalapozott volt.

A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja alapján a felperesnek kell már a keresetlevélben feltüntetni az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeket, és azok bizonyítékait. Ezért a II. rendű alperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a peres eljárás nem arra szolgál, hogy a felperes a peres eljárásában beszerzett bizonyítékok alapján fogalmazza meg a követelését, tegye meg az azt megalapozó tényelőadását. Ebből következően a bizonyítási eljárás kereteit a követelést megalapozó tények és ezen tények bizonyítottsága képezhet.

A rendelkezésre álló adatokból tényként állapítható meg, hogy a felperessel mint adóssal szemben jogszerűen kezdeményezett végrehajtási eljárásban utóbb derült ki, hogy a végrehajtás alapját képező, végrehajtási záradékkal ellátott okiratba foglalt végrehajtás alatt álló követelés érvényesen nem jött létre. Jogerős bírósági ítélet állapította meg, hogy a II. rendű alperes és a felperes között a szerződés nem jött létre, mivel nem a felperes írta alá a II. rendű alperes által nyújtott kölcsönre és annak biztosítására irányuló szerződéseket. Miután a végrehajtási záradék kiállításának alapjául szolgáló szerződés nem jött létre, így a jelen per felperesével szemben folyt végrehajtás alapja nem állt fenn.

A Vht. 56. § (1) bekezdés értelmében a végrehajtást elrendelő bíróság végzéssel megszünteti a végrehajtást, ha megállapította, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott okiratba foglalt, végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre. A (2) bekezdés pedig lehetővé teszi, hogy a végrehajtást elrendelő bíróság az adós kérelmére kötelezze a végrehajtást kérőt, térítse vissza az adósnak a végrehajtás során kapott összeget és a végrehajtási költséget, azaz a (3) bekezdés szerint visszavégrehajtásnak lehet helye.

A jelen esetben azonban a felperessel szemben a végrehajtási eljárás nem a Vht. 56. § (1) bekezdése alapján, hanem az 55. § szerint került megszüntetésre.

A Vht. 34. §-a rendelkezik a végrehajtási költségekről, amely jogszabály alól azonban kivételek is vannak, magában a Vht.-ben is. A jelen eset azonban a Vht.-ben nem szabályozott. Ugyanakkor a rendelkezésre álló végrehajtási iratokból megállapítható tényként, hogy az I. rendű alperes a végrehajtás költségeit már a letiltó határozatban is jelezte, és a végrehajtási iratok között is elfekvő tájékoztatás szerint azok a befolyt összegekből elszámolásra kerültek.

A végrehajtási iratok között elfekvő 2014. július 29. napján kelt tájékoztatással egyező előadást tett az I. rendű alperes a jelen peres eljárásban a végrehajtási költségek elszámolása tekintelében. Ennek

értelmében 2009. március 25-től 2011. szeptember 6. napjáig 767.309 forint került levonásra, amelyet a végrehajtási munkadíjra, költségátalányra, készkiadásra és általános kamarai költségátalányra számolt el az I. rendű alperes. Arra is van utalás, hogy hatósági átutalásból 68.810 forint is befolyt. Ezt állította maga a felperes is a keresetlevelében. Ezért azt ugyancsak tényként bizonyítottanak fogadta el a másodfokú bíróság, hogy ilyen összeg a felperessel szembeni végrehajtás során befolyt, és azt az I. rendű alperes a tájékoztatása szerinti munkadíjként elszámolta. Jelen peradatok mellett így az bizonyított, hogy a felperestől a végrehajtási eljárás során befolyt összesen 836.125 forint került az I. rendű alperes munkadíjára, illetőleg költségeire elszámolásra. A jelen peradatokból az nem állapítható meg, hogy e 836.125 forintot meghaladó összeg ténylegesen letiltásra került a felperestől, és az akár az I. rendű alperes költségére, akár a II. rendű alpereshez került volna. A II. rendű alperes nyilatkozata szerint a hozzá átutalt összeget visszautalta, és egyéb, a felperestől a végrehajtási eljárás során befolyt összeggel nem rendelkezik. Az összecszerűség bizonyítása a felperest terhelte, ezért a keresetében állított mértékű levonás bizonyításának elmaradása a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján az ő terhére esett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a végrehajtói tájékoztatás, illetőleg az I. rendű alperes perbeli nyilatkozata alapján állapította meg a felperestől letiltott összegeket és abból az elszámolásra került végrehajtási költségeket, azaz a felperestől a végrehajtóhoz befolyt összegeket.

Utóbb derült ki, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, így utólag megállapíthatóan a végrehajtás megindítása is alaptalan volt. Ebből következően a felperestől a letiltás és a letiltás útján befolyt összegekből a végrehajtási költségek elszámolása, és így annak felperesre terhelése alaptalan. A végrehajtási költségek előlegezésére alapvetően a II. rendű alperes volt köteles. A felperes a vele szemben a fentiek szerint alaptalanul folyt végrehajtási eljárás költségei viselésére nem kötelezhető, azzal a végrehajtási költséggel, amit a II. rendű alperes helyett fizetett meg, az azok viselésére köteles II. rendű alperest mentesítette a költségek alól. Ebből következően a II. rendű alperes a felperes rovására jogalap nélkül gazdagodott. Mindezek alapján a Ptk. 361. § (1) bekezdése szerinti jogalap nélküli gazdagodás törvényi feltételei fennállnak. A II. rendű alperes köteles megfizetni a felperesnek a fentiek szerint igazoltan, helyette megfizetett végrehajtási költségeket. Ennek bizonyított összege - a fentebb kifejtettek értelmében - 836.125 forint.

A felperestől 2009. március 25. és 2011. szeptember 6. napja között került beszédre az az összeg, amelyet a végrehajtási költségekre fordítottak. Ezen időszak középátlagos időpontjához képest a felperes későbbi időponttól érvényesített kamat igényt, ezért a Pp. 215. § szerinti kereseti kérelemhez kötöttség folytán a kereset szerinti 2011. július 1. napjában határozta meg a másodfokú bíróság a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat fizetési kötelezettséget.

A II. rendű alperessel szemben a felperes keresete az elsődlegesen megjelölt jogalapon alapos volt, ezért a másodfokú bíróság a másodlagosan megjelölt jogalapot nem vizsgálta. Ebből következően a másodlagos jogalap tekintetben előterjesztett bizonyítási indítványok foganatosítása szükségtelen volt.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint részben megváltoztatta

A felperes keresete és fellebbezése a II. rendű alperessel szemben részben volt eredményes, ezért a felperes és a II. rendű alperes viszonyában a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a perköltség viseléséről. Így ezen elszámolás eredményeként a felperesnél felmerült ügyvédi, és a II. rendű alperesnél felmerült jogtanácsosi munkadíjat elszámolva végül is a II. rendű alperest kötelezte együttes első- és

másodfokú perköltség megfizetésére a felperes javára. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (2), (5), (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint határozta meg, a jogtanácsosi díjat is erre figyelemmel a Pp. 75. § (2) bekezdés szerint.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetékről is a módosult pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel határozott, és így az elsőfokú ítéletben kitett, felperes által lerovandó eljárási illeték mértékét leszállította. Nem látta megváltoztathatónak az I. rendű alperesnek a felperessel szembeni perköltség viselésre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést. A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alapján állapította meg a megbízási szerződés alapján az ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság a 2. § (2) bekezdés alkalmazására, azaz a munkadíj mérséklésére indokot nem látott, ennek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság sem látott kellő alapot.

A fellebbezési eljárási költség viseléséről a felperes és az I. rendű alperes viszonyában a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint határozott a másodfokú bíróság.

Az I. rendű alperest ügyvéd képviselte a fellebbezési eljárásban, aki a munkadíját a megbízási szerződésben kikötöttek alapján kérte megállapítani. Ezért a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés szerint határozta meg az ügyvédi munkadíjat, és így a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét a másodfokú bíróság, azzal, hogy az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazására kellő indokot nem látott.

A felperes fellebbezése is részben volt eredménytelen, így a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdésére figyelemmel az 1990. évi XCIII. törvény 73. § (4) bekezdés szerint, a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében határozott a másodfokú bíróság. Itt rendelkezett arról is, hogy a marasztalással arányos további, le nem rótt kereseti illeték megfizetésére a II. rendű alperes mint pervesztes fél köteles.

Budapest, 2016. november 3.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.. Molnár Ágnes sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: